

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχοῦν εἰς τὴν εὐαγὴν ἐπισημασμένην καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκασμα ἑλισσόμενον καὶ ἱκανοποιῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησίαι 12.—	Ἔτησίαι 15.—
Ἐξάμηνος 6,50	Ἐξάμηνος 8.—
Τριμηνίος 3,50	Τριμηνίος 4,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τῆν 1ην ἰαנוαρίου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1878
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικῶς. λικ. 30. Ἐξωτερικῶς. λικ. 36
 ἑτέλλα παραγομένητων ἐπισημασμένων. λικ. 30
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Περικλεῶδος ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος Ἐν Ἀθήναις, 22 Φεβρουαρίου 1920 Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 12

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Α'. (Συνέχεια)

Καὶ στὶς ἀμμουδιές τοῦ ὄρου ἀλόγιστα, ροχάλιζαν στὸν ἥλιο πελώρια ἀμφίβια, θάλασσοδελφιοί, φώκες καὶ ἄλλα, ἐνῶ στὴν ἐπιφάνεια τῶν ἠθυχῶν νερῶν ἀρμένιζαν ἀμέτρητοι κομφοὶ ναυτίλοι.
 Ὁ Φρίτς δὲν φοβήθηκε καθόλου τὰ τρομαρὰ ἐκεῖνα μαστοφόρα, ποὺ μπορούσαν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ μικροῦ του καγιάκι. Καί, ἀψηφώντας τὸν κίνδυνον, μπῆκε στὸν ὄρου κι' ἐξακολούθησε νὰ πλέη δυτικῶς.

Ἀφοῦ πέρασε ἕνα ἀλλόκοτον ἀκρωτήρι, ποὺ ἐμοιαζε μὲ παρὰ τὸ ὄριον καὶ γι' αὐτὸ τὸ ὄνομασε Σιμό, ὁ Φρίτς χάθηκε σὲ μιὰ ἀψίδα, ποὺ ἐσχημάτιζαν ἐκεῖ οἱ βράχοι καὶ ποὺ τὸ κορυφαίον κτυποῦσε τίς βάσεις τῶν στύλων τῆς. Ἐκεῖ-μέσα ἦταν μαζευμένα χιλιάδες χελιδόνια, ποὺ οἱ φωνὴς τους φαινόταν κολλημένες σὲ κάθε πτυχὴ τῶν τοίχων καὶ τοῦ θόλου. Ὁ Φρίτς ξεκόλλησε μερικὲς ἀπὸ τίς φωνὴς αὐτές, ποὺ ἦταν πολὺ παράξενα κατασκευασμένες, καὶ τίς ἔβαλε σὲ σάκκο του.

— Οἱ χελιδονοφωλιῆς αὐτές, εἶπε ὁ κ. Ζερμάντ κόβοντας τὴ διήγησιν τοῦ γιοῦ του, ἔχουν μεγάλη ἀξία στὶς ἀγορὰς τῆς Κίνας.

Βγαίνοντας ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀψίδα, ὁ Φρίτς βρῆκε καὶ δεύτερον ὄρου, ἀνάμεσα σὲ δύο ἀκρωτήρια, ποὺ τὸ ἕν' ἀπέσιγχε ἀπὸ τὸ ἄλλο ὡς μιάμισιν λεύγα. Ἐνωμένα, νὰ ποῦμε ἔτσι, μὲ μιὰ σπειρὰ ἀπὸ σκεπέλους, δὲν ἄφιναν ἀνάμεσόν τους παρά ἕνα στενὸν πέρασμα, ποὺ δύσκολα θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὸ κι' ἕνα πλοῖον τριακοσίων τόννων.

Περ' ἀπὸ τὸν ὄρου, ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι, ἀπλωνόνταν πεδιάδες ἀπὸ ἄμμο, ποὺ τίς ἐπότιζαν κρυ-

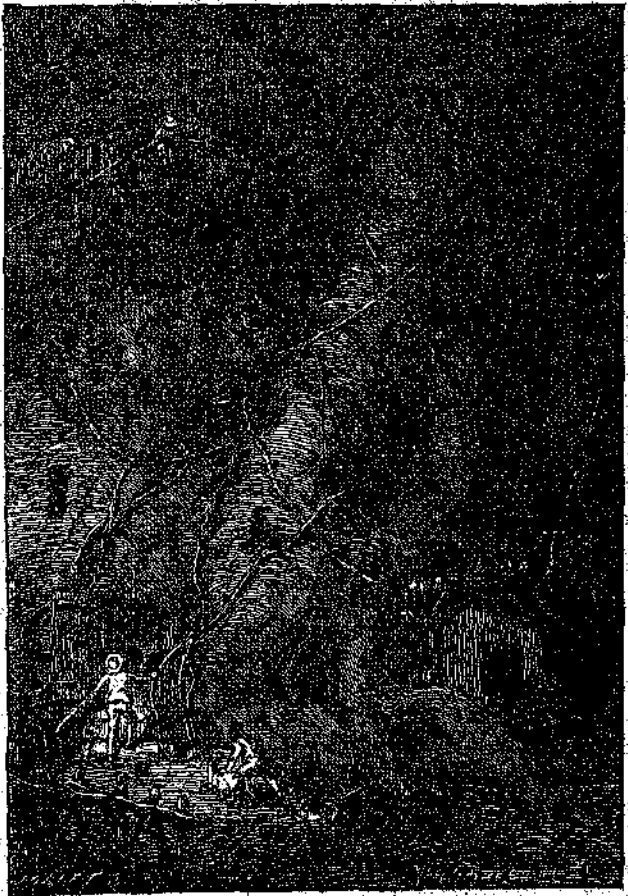
στάλλινα νερά, δάση, βάλτοι, ἀλόκληρη σερὰ ἀπὸ κοιχιλόμορφα τοπία. Κι' ὁ ὄρου ἦταν γεμάτος ἀπὸ μαργαριτόφορα στραϊδιά, ποὺ θὰ ἦταν εὐτυχημένοι ἂν τάβρισκαν οἱ διάφοροι ἀδελφεοὶ τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τὸν ὄρου αὐτό, τὸν ἀχρηστοστὴν ἐρημιὰ τῆς Νέας-Ἑλβετίας, ὁ Φρίτς ἔφερε μερικὰ θαυμαστὰ δαίγματα.
 Ἀφοῦ τριγύρισε λίγο τὸν ὄρου ἀπὸ μέσα κι' ἀφοῦ πέρασε τὸν ἀτόμιον ἐνὸς ποταμοῦ, καταπράσινον ἀπὸ νερόχρυτα, τὸ καγιάκι ἔφθασε σὲ ἀκρωτήρι, ποὺ ἔπερτε ἀντιμέτωπὸν τὴν ἀψίδα.
 Εἶχε περάσει ἡ ὥρα κι' ὁ Φρίτς ἔκρινε

καλὸ νὰ σταματήσῃ ὡς ἐκεῖ τὴν ἐκδρομὴν του. Πῆρε λοιπὸν τὸν ὄρου νὰ γυρίσῃ σὲ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψευτικῆς-Ἑλπίδας, ὅπου ἔφθασε, πρὶν ἀκουσθῆ καλονία ἀπὸ τὸ νησακί τοῦ Καρχαρία.
 Αὐτὰ διηγήθηκε ὁ νέος γιὰ τὸ ταξίδι του, ποὺ ἐτελείωσε μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ὄρου τῶν Μαργαριτῶν. Ἐπειτα, ὅμως βρέθηκε μόνος μὲ τὸν πατέρα του, ποὺ ἐμπιστεύθηκε καὶ τὸ ἀκόλουθον περιστατικόν.
 Ἀνάμεσα σταναριθιμῆτα ἐκεῖνα πουλιά, ποὺ κλωθογύριζαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι, — θαλασσοχελιδόνα, γλάροι κι' ἄλλα θαλασσοπούλια, — ἦταν καὶ πολλοὶ κλυδωνομάντεϊς (ἔτσι λέγονται οἱ ἀλμπάτροι, τὰ γνωστὰ στεφανόποδα πουλιά τῶν νοτίων θαλασσῶν.) Ἐναντὶ αὐτούς, ὁ Φρίτς τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ γάντιον του καὶ τὸν ἔβριξε κάτω.

Ἀλλὰ καθὼς κρατοῦσε τὸ πουλὶ σὲ τὰ γόνατά του, εἶδε, μὲ μεγάλην τοῦ ἐκπλήξιν καὶ συγκίνησιν, ἕνα κομμάτι χοντρόπανο, τυλιγμένον σὲ πῶδι του. Τὸ ξετύλιξε. Καὶ σὲ πανὶ αὐτὸ διαβάσε, γραμμένα σὲ ἀγγλικὴ γλῶσσα κι' ἀρκετὰ εὐανάγνωστα, τὰκόλουθα λόγια:
 «Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι σύ, ποὺ ὁ Θεὸς θὰ σοῦ στείλῃ τὸ γράμμα μιᾶς δυστυχισμένης, προσπάθησε νὰ βρῆς ἕνα νησί ἡφαιστειακόν, ποὺ θὰ τὸ γνωρίσῃς ἀπὸ τὴν φλόγα ποὺ βγαλεῖ ἐκείναι ἀπὸ τοὺς κρατήρες του. Κι' εἶλα νὰ σώσῃς τὴν ἀμοιρῆ, ποὺ βρίσκεται μονάχη κι' ἐρημῆ στὸν Ἄναμμένο-Βράχον».

Με ποιὰ συγκίνησιν ἀκούσε αὐτὴ τὴ διήγησιν ὁ κ. Ζερμάντ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ γιοῦ του!

Ὅτε σὲ τὰ παράλια τῆς Νέας-Ἑλβετίας, ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἴσως, κάποιον δυστυχισμένον, κῆρην ἢ γυναῖκα, ζῶσε σ' ἕνα νησί, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανέν' ἀπὸ τὰναγκαῖα, τὰκαρτερὰ ἐκεῖνα πράγματα, ποὺ εἶχε χαρίσει τὸ Λάνορορδ στὴν οἰκογένειαν τῶν ναυαγῶν!

«Ἔτσι ἔγινε μιὰ κρημαστὴ κατοικία...» (Σελ. 66, στ. 5'.)

— Και τί έκαμες; ρώτησε ο κ. Ζερμάτι.
— Τό μόνο που είχα να κάμω, άποκρίθηκα ο Φρίτς. Έπροσπάθησα νάναζωογονήσω τόν ά λ μ π α τ ρ ο, που ήταν άπλωσ ζαλισμένος άπό τό κτύπημα. Και τό κατόρθωσα, χύνοντας στό στόμα του λίγο ύδρομελι άπό τήν κλώσκα μου.

— Έπειτα;
— Έπειτα, έκοψα ένα κομμάτι άπό τό μαντήλι μου κ' έγραφα άπάνω, άγγλικά, μέ τό αίμα μιάς νεροουφίτσας: «Έχετε τήν έλπίδα σας στό Θεό. Η βοήθειά του ίσως πλησιάζει». Τό έδεσα στό πόδι του άλμπατρου και τόν άφησα ελεύθερο. Ημουν βέβαιος πώς τό πουλί αυτό, εξημερωμένο, θά ξανάκαινε τό δρόμο του Άναμιμένου Βράχου, άπου θά έφθανε μέ τό γράμμα μου. Και πραγματικά, μόλις ελευθερώθηκε άπό τά χέρια μου, ο άλμπατρος έφυγε πρós τή δόση μέ τόσο γρήγορο κέταγμα, ώστε σε λίγο τόν έχασ άπό τά μάτια μου και θά μου ήταν άδύνατο νά τόν άκολουθήσω.

Ο κ. Ζερμάτι δέν έκρυβε πιά τή μεγάλη του συγκίνηση. Τί έπρεπε νά κάμουν, για νά σώσουν τή δυστυχισμένη εκείνη;... Τό νησί της ήταν τάχα κοντά στη Νέα Έλβετία, ή μακριά, εκατοντάδες λεύγες πρós τά δυτικά; Οι άλμπατροι, πουλιά δυνατά κ' άκούραστα, διασχίζουν μεγάλες άποστάσεις. Κι' εκείνος που έπισσε ο Φρίτς, δέν μπορούσε νά είχε έλθει άπό πολύ μακρύν μέρος, άπου ή π ι ν ά σ σ α δέν θάταν εύκολο νά φθάση;

Ο κ. Ζερμάτι επιδοκίμασε τόν Φρίτς, που δέν εφανέρωσε τό μυστικό του παρά μόνο 'ς αυτόν. Γιατί θά συγκινοόσε άνώφελα τήν κυρία Ζερμάτι και τά παιδιά. Πραγματικά, σε τί θά ώφελοόσε, άν τούς προξενόσε τέτοια συγκίνηση, άν τούς έδινε τέτοια λύπη;... Έπειτα, ήταν βέβαιος πώς ή γυναίκα ή ή κόρη του Άναμιμένου Βράχου ζούσε άκόμα;... Το γράμμα της δέν είχε χρονολογία... Πολλά χρόνια μπορεί νά πέρασαν άφóτου δέθηκε στό πόδι του θαλασσοπουλιού εκείνου.

Τό μυστικό κρατήθηκε και, δυστυχώς, ήταν πάρα πολύ φανερό πώς καιμιά άπόκαιρα δέν μπορούσε νά γίνη για νά βρεθ ή Άγγλιδα στό νησί της!

Όστόσο ο κ. Ζερμάτι άπεφάσισε νά έπισκεφθ τόν όρμω των Μαργαριτών και νά εκτιμήση τήν άξία του θησαυρού του. Η Μπέτση δέχθηκε, όχι χωρίς κάποια στενοχώρια, άφού θάμενε μόνη μέ τόν Φραγκίσκο στην κατοικία του Φελ'κηνγάμ. Γιατί ο Φρίτς, ο 'Ερνέστος κ' ο Τζάκ θά πήγαιναν μέ τόν πατέρα τους. Ύστερα λοιπόν άπό δύο ήμέρες, στις 11 του Άπριλη, ή μεγάλη βάρκα βγήκε άπό τόν όρμίσκο του ρέμματος των Τσακαλιών και τράβηξε κατά τά βορεινά. Οι ταξιδιώτες πήραν μαζί τους και μερικά κατοικίδια ζώα τόν πίθηκο

Κνήφ τόν Β' τό τσακάλι του Τζάκ, τή σκύλα Μπίλλ, — άν και ή ηλικία της δέν της συγχωρούσε πιά τέτοιου είδους άκρομίες, — και τέλος τόν Μπράουν και τόν Φάλμπ, τά δύο σκυλιά που ήταν τότε 'ς έλη τους τήν άκμή.

Ο Φρίτς, μέ τό καϊκι, κ' άφού πέρασε τό άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας, προχώρησε πρós τά δυτικά, άνάμεσα στους βράχους εκείνους, άπου άφθονούσαν τάμφοβία. Άλλά τά περίεργα αυτά ζώα δέν έτράβηξαν τόσο τήν προσοχή του κ. Ζερμάτι, όσο οι άμέτρητοι εκείνοι ναυτίλοι που είχε παρατηρήσει κ' ο Φρίτς. Όλος ο όρμος ήταν σκαπασμένος άπό τά χαριτωμένα αυτά κεφαλόποδα, μέ τά πανάκια τους άνοιχτά στην άερα, δλόκληρος στολισκος άπό κινούμενα άνθη.

Άφού έκαμαν ως τρεις λεύγες άπό τό Άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας, φάνηκε στην άκρη του όρμου των Ναυτιλιών τό άλλο εκείνο άκρωτήρι, που είχε πραγματικά τό στήμα μιάς άνάσιμης μύτης, σαν των Άραπάδων. Μιάσιμη λεύγα μακρύτερα, άπάντησαν τήν άψίδα εκείνη των βράχων, που έβγαζε στον όρμω των Μαργαριτών. Και καθώς τήν περνούσαν, ο 'Ερνέστος κ' ο Τζάκ έμάζεψαν κάμποσες χαλιδονοφωλιές, που τά πετροχαλιδονα εκείνα, μέ τό δίκη τους εξαγριωμένα, τίς ύπερασπίθηναν γενναϊότατα.

Άμα πέρασε τό καϊκι άπό τό στενό εκείνο μέρος, που άφιναν ελεύθερο οι σπαρμένοι σκόπελοι, ο μεγάλος όρμος παρουσιάσθηκε 'ς έλη του τήν έκταση. Η περιφέρειά του θά ήταν έκτά ως όκτώ λεύγες. Τί εύχαρίστηση νά πλέρ κανείς στην κλειστή κ' ήσυχη αυτή θάλασσα, που είχε μέσα τρία τέσσερα κατάφυτα νησάκια και τήν περικύκλωναν πράσινα λειβάδια, πυκνά δάση και λόφοι σαν ζωγραφιστοί! Η άκρογιαλιά, στό δυτικό μέρος, άνοιγε για νά χύνουνται στον όρμω τά νερά ενός μικρού ποταμού, που ή κοίτη του χανόταν κάτω άπό τά δένδρα.

Τό καϊκι άράξε 'ς ένα κολπίσκο, κοντά στό στρώμα των μαργαριτοφόρων στρειδιών. Κι' έπειδή έπλησιάζε νά βραδυάση, ο κ. Ζερμάτι διοργάνωσε ένα κατάλυμα στην όχθη του ποταμού. Άναψαν φωτιά κ' έψησαν στη χόβολη μαρικά αυγά. Έδειψησαν μ' αυτά και μέ μερικά άλλα τρόφιμα που είχαν πάρει μαζί τους. Έπειτα γύρισε καθένας νά πάρη τή θέση του στό καϊκι, άφίνοντας στον Μπράουν και στον Φάλμπ τή φροντίδα νά ύπερασπισθόν τόν καταλυμα εναντίον των τσακαλιών, που τά ύθρλιάσματά τους άντηχούσαν άπό τίς όχθες του ποταμού.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΟΝΑΤΙΣΤΗ ΨΥΧΗ

Γονατιστό' τά χέρια σου σμιγμένα' στό μέτωπό σου σαν φωτογενέλη' και στό χειλάκι' άνθουσε εδοδασμένα λόγια πιά άγνά κ' άπ' του Ύμνητου [τό μέλι..

Στην προσοχή άπου ή ψυχή σου στέλλει ψηλά, πές λίγα και για μένα: σένα σ' άκούνα πιο κοντά οι άγγέλοι κ' έχεις τήν πίστη πιο βαθειά άπό μένα μέσ τήν παιδιατική καρδιά σου βάλει. — Καλότυχη παιδιού καρδιά... δική της ή πίστη ή άγνή, τό βλέμμα τό ύψωμένο...

Ω, αυτό τό θείο φωτόλουστο κεφάλι, ποιός θά τό πάρη έκαουστός ταχίτης, νά ζωγραφίση τόν Έσταυρωμένο!...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΣ

ΤΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ

— Τάκη! Τάκη! κοιμάσαι, παιδί μου;

Η μαμιά είναι τρυφερά σκυμμένη 'στό κεφαλάκι του μικρού άδελφού' θέλει νά τόν ξυπνήσ η ο μικρός άδελφος είν' άρρωστος κ' έκοιμήθηκε χωρίς νά πάρη τό γιατρικό του' ο γιατρος είπε νά τό πάρη προτού νά κοιμηθ ή. Τώρα πώς θά τόν ξυπνίσουν; Είναι οι μακρές, χειμωνιάτικες, μονότονες ώρες. Όλα μέσ τό σπύτι είναι σιωπηλά, ήσυχα, κ' οι φωνές και τά κινήματα και τά βήματα 'ς τά χαλιά' είναι τώρα οι βροχερές ήμέρες' ο έρμος όρμος πλαταίνει άπ' τή μοναξιά κ' άπ' τή βροχή' κάπου-κάπου ή άντικυρνή κουρτίνα σηκώνεται, κάποιον πρόσωπο προβάλλει, ύστερα πέφτει πάλι. Ο μεγαλύτερος άδελφος ακκουμπά τό κεφάλι του 'ς τό τζάμι, τό γεμίζει μέ άχνό δάχ' τό στόμα του, και γράφει μέ τό άχτύλο: «κυρετός, κυρετός, κυρετός...» κ' ύστερα σβόνει τόν άχνό που γίνεται νερό. Η σκαλίζει επίμονα μ' ένα φαλλίδι τό βρεγμένο ξύλο του παραθύρου' όσο ή βροχή χτυπά άπ' έξω σταγόνα πρós σταγόνα, σκαλίζει τήν ίδια λέξι.

Ο μπαμπάς πηγαινέρχεται 'ς τήν κάμαρα με τ' άσπρα του μαλλιά, άπ' τήν πόρτα, ως τό τραπέζακι που είναι γεμάτο σωληνάκια, μπουκαλάκια, ένα κιατάκι μέ γλυκό, τό θερμόμετρο, ένα ποτήρι κρύο γάλα... Άπ' τό τραπέζακι αυτό μιά πληχτική μυραδιά γεμίζει τό δωμάτιο. Πότε-πότε στέκει κοντά του, πιάνει τό χλωμό του μέτωπο, πιάνει τό άσπρο χεράκι του, κυττά τό σφυγμό του, στέκει κάμπωση ώρα στοχαστικά, έπειτα φεύγει' ή μαμιά τόν κυττά 'ς τά μάτια, μά δέ λέει κανείς μιά λέξι.

— Τάκη, παιδί μου, σήκα νά σε χαρώ! Σήκα νά πιής τό γιατρικό σου! Σκύφτει πάλι και τόν φιλεί' 'στό μέτωπο που κείν' εκείνος, χωρίς ν' άνοίξη τά ματάκια, άναστενάζει βαθειά, και πικρά, τόσο πικρά! Θαρρεί κανείς

πως θά σηκωθ ή, μά και ξαναπέφτει 'στόν ύπνο. Πάει, δέ θά τό πάρη! Πότε θά τό πάρη;

... Η λάμπα άναψε' έχει ένα φως καυτερό, μονότονο, άπόψε, που πειραζει 'στό μάτι' ο μεγάλος άδελφος άφίνει τό τζάμι, που στέλνουν δύο φωτεινά τετραγώνα 'στόν έρμος όρμω, έρχεται κ' ακκουμπά στό τραπέζι, σ' μιά στάση πού τόν κουράζει, μά που δέν θέλει νά τόν άφήσ ή διαβάσει χωρίς λόγο ένα σχιμένο κομμάτι έφημερίδας που ήταν τυλιγμένο τό μπαμπάκι. Η μαμιά περνά δίπλα του και του μουμευρίζει: «— Δέν πές νά ράς τό ψητό σου; έχει και μυαλό άπό κάτω!»

Ναι, θά πώ δέν θέλει νάρνηθ ή, μά και νά πώ δέν έχει καιμιά όρεξη' έπιμέμει άπόμ ή νά διαβάξ ή τό ένοχλητικό κομμάτι της έφημερίδας και νά τό ξαναδιαβάξ ή και πάλι, και νά αυξάν η τήν πληξ ή του κ' όμως μένει, κ' άν τόν ρωτήσης τί διαβάξ ή τόσο ώρα, ούτε που θά ξέρη νά σου π ή!

Τέλος πάντων πηγαινεί 'στην άλλη κάμαρα και καθεται 'στο τραπέζι μοναχός' τό κρέας είναι πικρό, καφαλισμένο' τό μυαλο είναι ξεχωριστά, άλλ' αυτός τό τρώει μαζί, δίχως νά νοιώθ ή παίρνει κάπου-κάπου και καιμιά μπουκιά ψωμί. Κοιτάζει για τό γατάκι, άλλα κ' αυτό άπόψε λείπει. Μοναξιά, μοναξιά.

Νά, τόν άνασηκώνουν επί τέλους! Τού φέρνουν κοντά τό γιατρικό' ή μαμιά του πλησιάζει τό κουτάλι: «— Έλα, χρυσέ μου!»

«— Δέν μπορώ!» Η φωνή του είναι τόσο παραπονιάρη, καθώς λέει αυτό τό «δέν μπορώ»!... Ο μεγάλος άδελφος ποτέ δέν τήν είχε άκούσει τόσο παραπονιάρη, τόσο γεμάτη πίκρα και τόσο γλυκειά... Τρέμει και θακρύζει πίσω άπό τήν πόρτα. Δέν τόν άφίνουν επί τέλους!... Μά αυτοί έπιμένουν! Η μαμιά είναι τόσο κακιά!—Τού ρήχνει 'ς τίς πλάτες μιά μπερτούλα' ο μπαμπάς τόν πλησιάζει. τού λέει κάτι 'ς' αυτό, τόν κάνει ν' άνοίξη τά μάτια και νά τόν κοιτάξ ή' τί του 'τάζει' άρα γε;

Νά, σιωπάτε, τώρα θά τό πάρη. Έπήρε τήν άπόφαση, άνοίγει τό στοματάκι του σκασιμωδικά... Τόβαλε ως τή μέση, τ' άλλο τό χύνει' ή μαμιά του σπρώχνει τό κουτάλι νά τό πιή έλο, — μέ τί πείσμα, μέ τί έπιμονή! τού τό βάζει βαθειά βαθειά και φωνάζει: — «Θά τό χύσης, τώχως!» Τά μάτια του έχουν μιάν άφωνη έκεία.

Τέλος πάντων... τό πήρε! Αί, πές πώς τό πήρε έλο... Τώρα τού φέρνουν δικαστικά γλυκό, μιά φέτα κορτοκάλλι, ένα κομμάτι κανέλλα... Τό στόμα του θάναί τόσο πικρό... — Δέξα σοι ο Θεός! Ο μεγαλύτε-

ρος άισθάνεται κάποια άνακούφιση' άλλήθεις, άρχισε κιάλα νά πεινά. Μά τό φαί του τόφαγε άναίσθητα. Ο μπαμπάς άνοίγει τήν πόρτα και καθεται κ' αυτός εύτός όρεξη, τόν πονάει τό στομάχι', μά ή συντροφιά του δίνει 'στο παιδί κίτ πολύ θάρρος.

Άπό τήν κλειδωνότρυπα φαίνεται τό τρυφερό σύμπλεγμα: ή μαμιά έχει άγκαλιασει τόν μικρό άρρωστο, είναι γερμένη και λιχνίζεται άπάνω του, σαν νά τόν νανουρίζ η ύστερα, φαίνεται τό κεφάλι του, εκείνου, σκεπτικό, μελαγχολικό, βυθισμένο 'στό προσκέφαλο. που προσπαθει νά ξαναύρη τόν χαμένο ύπνο.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΟΒΕΡΓΕΣ

Διόλογος

ΠΡΟΣΩΠΑ: Σωτήρης, έτών 8. — Μιχάλης, έτών 9. — Νίκος, έτών 10. [Η σκηνή στο δρόμο: Κυριακή πρωί.] Σωτήρης: — Κλημέρα, Μιχάλη Μιχάλης, (βαστά στό χέρι του ένα δεκανάκι εόβεργες;) Κλημέρα. Σ.—Τείν' αυτιά; Μ.—Εόβεργες. Σ.(μάκρια): — Τι κάνουν αυτές; Μ.—Πιάνουν πουλιά, Σ.—Τι λές! Μ.—Ναι. Σ.—Πουλιά αϊ; Μ.—Ναι, σου λέω. Σ.—Μά πώς; Μ.—Νά, δέν βλέπεις πώς κολλούν; Σ.—Για νά δώ... (τις ψηλαφεί.)

«Α! Δέν έχω δει ποτέ μου. Μ.—Νά, αυτές τίς βέργες' τίς στήνω μιά-μιά πάνω στό δέντρο, ή στους θάμνους. Τά πουλάκια λοιπόν, πετώντας άξέγνοιαστα, πάνε και καθονται άπάνω. Μά μόλις πατήσουν, κολλούν τά πόδια τους και δέν μπορούνε πιά νά φύγουν.

Σ.—Ω!.. τί ώραία! Μ.—Νά δεις, καμμένο, τί όμορφα που είναι, ύταν κολλούν άπάνω τά πουλάκια και κορμούνται μέ τά κεφάλια κάτω, κέγω τρέχω και τά ξεκολλώ!

Σ.—Τι ώραία!... Και τώρα που τίς πές; Μ.—Πάω νά τίς στήσω. Σ.—Α!... Μ.—Και σ' ουδ πές; Σ.—Πάω στην έκκλησία. Μ.—Δέ βαριέσαι, καμμένο, κάθε μέρα στην έκκλησία; Παπός θά γίνης; Έλα, πάμε μαζί στό πουλιά. Σ.—Μά τί θά πούμε, αύριο στό δάσκαλο;

Μ.—Εγώ θά πώ πώς πήγαμε άπό βραδής στον Πειραιά μέ τόν πατέρα μου για δουλειά του, κέκει μās κρα-

τήσανε και κοιμηθήκαμε στις θείας μου, κέτσι τό πρωί πήγαμε οικογενειακός στην έκκλησία εκεί στον Πειραιά.

Σ.—Πώ πώ! Μά εγώ; Μ.—Πές και σ' ου πώς σου πονούσε τό κεφάλι. Σ.—Άλήθεια, καλά λές. Μ.—Έρχεσαι λοιπόν; Σ.—Έρχομαι. Θά μου δώσεις κέμένα κανένα πουλάκι;

Μ.—Βέβαια. Σ.—Α! Τι ώραία που θά είναι, μέ κόκκινα κεφαλάκια. Μιχάλη, πώς τά λέν εκείνα που έχουνε κόκκινο πάνω στό κεφάλι τους; Μ.—Καρδερίνες. Σ.—Καρδερίνες; Θά μου δώσης κέμένα μιά καρδερίνα;

Μ.—Θά σου δώσω. Πάμε. (Έρχεται άπό πέρα ο Νίκος) Νίκος: —Κλημέρα, Μιχάλη, Σωτήρη. Που πάτε; Μ.—Ω καλός τό Νίκο. Σ.—Νά, κοίτα, ο Μιχάλης έχει εόβεργες και πάμε τώρα νά τίς στήσουμε. Έρχεσαι και σ' ου;

Ν.—Μά καλά, και στην έκκλησία ποτέ θά πάμε; Σ.—Δέν πάμε και καθόλου. Ν.—Μά πώς γίνεται; Σ.—Νά, κόβουμε αύριο στό δάσκαλο μιά παλάβρα, κέτσι γλυτώνουμε τήν τιμωρία.

Ν.—Καλά τό δάσκαλο, τόν γελούμε' μπορούμε όμως νά γελάσουμε και τό Θεό; Σ.—Πώς;...τό Θεό;.... Ν.—Ναι, βέβαια.

Σ.—Α! Αυτό εγώ δέν τό σκέφτηκα. Μ.—Όχι' εγώ. Ν.—Έσείς λοιπόν θαρρείτε, πώς γιατί τό θέλει ο δάσκαλος, γιαυτό πάμε στην έκκλησία; Μ.—Άμέ; Σ.—Έξω κέγω; Ν.—Στην έκκλησία πηγαινουμε για νά δοξολογούμε τό Θεό για τά καλά που μās χαρίζει.

Μ.—Άλήθεια... Ν.—Και για νά τόν παρακαλούμε νά φυλάει γερούς, ύσους άγοπούμε. Τους γονιούς μās, τ' άδέρφια μās... Σ.—Καλά λές. Ν.—Κιόκωμ ή νά μās φωτίζει νά γίνουμε καλοί άνθρωποι.

Μ.—Ναι, αυτό μου τόπε κ' ο πατέρας μου. Ν.—Έξερτε τί κακό πράμα είναι, νά θέλετε νά γελάσετε τό Θεό! Σ.—Ω!.. (Μικρή παύση. Άπορία)

Μ (Θριαμβευτικά): —Έξερτε λοιπόν τί νά κάνουν; Σ.—Τί;

Μ.—Πάμε πρώτα στην εκκλησία, να παρακαλέσουμε το Θεό να σταλεί πολλά πουλιά στις ξόβεργες μας, κι' άρα βλοκώσει η εκκλησία, πάμε κι' οί τρεις μαζί και στήνουμε τις ξόβεργες. Πώς σας φαίνεται;

Σ.—Πολύ ωραία.

Μ.—Σύμφωνοι λοιπόν;

Ν.—Ναί, συμφωνοί.

Μ.—Έμπρός τώρα. Τραβάτε σεις στην εκκλησία, κ' εγώ πάω ναφίσω αυτά σπίτι κι' έρχομαι κατόπι σας. Και μετά, πάμε κ' οί τρεις και στήνουμε τις ξόβεργες.

Σ.—Κι' όσα πουλιά πιάσουμε, τα μοιράζομαστε, αϊ;

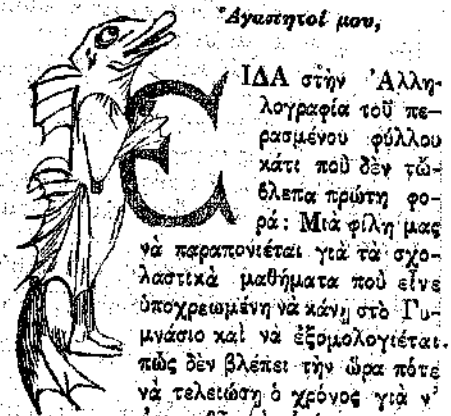
Μ.—Ναί, γαί. Πάμε, λοιπόν.

Ν.—Πάμε! (Φεύγουν).

M. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ "ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΑ,"

Αγαπητοί μου,

ΙΔΑ στην Άλληλογραφία του περασμένου φύλλου κάτι που δεν τώβλεπα πρώτη φορά: Μιά φίλη μας να παραπονιέται για τα σχολαστικά μαθήματα που είνε υποχρεωμένη να κάνει στο Γυμνάσιο και να εξομολογείται πως δεν βλέπει την ώρα πότε να τελειώσει ο χρόνος για να άριερωθή στις ανώτερες σπουδές που όνειρεύεται...

Η Διάπλασις της απάντησε όπως έπρεπε. Αλλά μία μικρή άπάντησι στην Άλληλογραφία δεν είναι ίσως άρκετή για ένα... παράπονο, που τώχουν τόσοι και τόσες! Σκέφθηκα λοιπόν πως μπορούσα να μιλήσω κι' εγώ γι' αυτά τα «σχολαστικά», που τώχουν στο στομάχι. Κι' αν ήταν από εκείνους η από εκείνες, που άνυπομονούν να κλείσουν τα υποχρεωτικά βιβλία, για να βγούν στον κόσμο γρηγορώτερα, ναόλξουν το μεγάλο βιβλίο της ζωής η, όπως το είπε κι' η Διάπλασις, να έπιδωθούν στα πρακτικά, θα το έννοουσα. Αλλά είναι παιδιά και κορίτσια που θέλουν ίσα-ίσα να μάθουν πολλά και δεν άνυπομονούν να τελειώσουν, παρά μόνο για να ξαναρχίσουν.

Κι' ήθελα τώρα να ρωτήσω: Ποιά είναι αυτά τα «άνωτερα»; Κι' υπάρχουν άνωτερα από τα «σχολαστικά» που περιφροούν; Έν' από τα δυό θα συμβαίη: "Η από μέσα τους άδιαφορούν για κάθε σοβαρή σπουδή και βιάζονται να τελειώσουν το Γυμνάσιο για να το ρίξουν στις έλαφρότητες, η, το πιθανώτερο, κένουν μία μεγάλη παρεξήγησι. Γιατί εγώ βέβαια δεν ξέρω

κτιό «άνωτερα» από τον Όμηρο, τον Πλάτωνα, τον Θουκυδίδη, τον Σοφοκλή, τον Δημοσθένη, τον Όράτιο, τον Βιργίλιο, τον Κικέρωνα, η την Ψυχολογία, τη Λογική, τις Φυσικές Έπιστήμες και τα Μαθηματικά που διδάσκονται στις τελευταίες τάξεις του Γυμνασίου. Αν νομίζη κανείς πως ο Τολστόϊ ή Νίτσε, ο Ίψεν, ο Δανιούντιο, ο Όσκαρ Ουάιλντ η δεν ξέρω ποιός άλλος νεώτερος, είναι τ' «άνωτερα», κάνει λάθος μεγάλο...

Θά μου πούν: Μα οι Γραμματικές, τα Συντακτικά, οι Κανόνες; τα Θέματα, τα Προβλήματα, οι Έξηγήσεις, τα Σχόλια... αυτά υποφέρονται; — Μπ! και πως θα μάθη κανείς Όμηρο η Βεργίλιο χωρίς να μάθη και τη γλώσσα; Και πως μπορεί να μάθη κανείς γλώσσα χωρίς Γραμματική και Συντακτικό; Μα Λατινικά... γιατί όχι; Χρειάζονται κι' αυτά στο μορφωμένο όπως όλα κι' είναι τόσο άνωτερες σπουδές, — (γιατί αυτό θα πη να τις αγαπά: να διασκεδάχη σπουδάζοντας, —) όσο δεν είναι ούτε η Πειραματική Φυσική για όποιον προτιμά τα παιχνίδια. Ακούσατε τη Σπεράντζα Καλό, αυτήν την καλλιτέχίδα του τραγουδιού, τη μεγάλη, τη φημισμένη 'ς όλη την Εύρωπη, που ήλθε αυτό τον καιρό στάς Αθήνας κι' έδωσε μερικά κοντόστρα; Είναι μία από τις πιο μορφωμένες Έλληνίδες που έγνώρισα στη ζωή μου. Μία μέρα, μπροστά της, δεν θυμώμαι πως και γιατί, — είναι χρόνια τώρα, — κάποιος ρώτησε πως κάνει η γενική του lapsus.

— Lapidis! άποκριθη άμέσως η Σπεράντζα Καλό.

Άπόρησα: — Μα ξέρετε και, Λατινικά; Τότε άπόρησε 'κεινη: — Μ' άφου έβγαλα το Γυμνάσιο; Και ξέρετε, τα Λατινικά τάγαπούσα; Ξεχωριστά.

Λοιπόν, σας βεβαιώ, ότι από τότε την εθαύμασ' άκόμη περισσότερο. Γιατί κατάλαβα πόσο βάσιμη, πόσο σταθερή ήταν η μόρφωσή της. Πιστεύω, ότι αυτό το καταλαβαίνετε τώρα και σεις: Για ν' αγαπά και τα Λατινικά άκόμη, θα πη ότι είχε άληθινόν έρωτα για όλα. "Έτσι έμαθε όσα έπρεπε, με σύστημα, με τάξη, με ύπομονή, με μέθοδο, κι' είναι σήμερα, καθώς είπα, μία από τις πιο μορφωμένες Έλληνίδες. Κι' αν θεωρηται άκόμα από τις μεγαλύτερες τραγουδίστρες σας βεβαιώ ότι στη θαυμαστή αυτή εξέλιξη του μουσικού της ταλέντου, έβοήθησε πάρα πολύ κι' η γενική της μόρφωσις.

Η ήμιμαθία είναι κάτι κακό, μισητό. Καλύτερα να μένη κανείς όλος διόλου άμαθής, — δεν έννοώ κι' άγράμματος, — παρά ήμιμαθής. Κι' ήμιμαθής είν' εκείνος που μπορεί να χη ένα σωρό γνώσεις, — να κάνει μάλιστα και φιγούρα, — αλλά

χωρίς θεμέλια, χωρίς βάσεις. Ο άνθρωπος αυτός τίποτα γενναίωτερο δεν θα μπορούη να κάνει στη ζωή του, από τη μάταιη φιγούρα που είπαμε. Και πάλι θάβλη μέρα που θα κάμη και κακή φιγούρα, γιατί θα μπερδευη άζαφνα σε καμμία συζήτηση και θα δείξη όλη την άμάθειά του.

Λοιπόν, τις βάσεις τις δίνει, στερεές κι' άκλόνητες μόνο το Σχολείο. Αρχινώντας από το Δημοτικό και τελειώνοντας στο Γυμνάσιο. Και για να πη κανείς πως τις έχει, και για να μπορούη να κτίση άπάνω σε θεμέλια γερά, πρέπει να σπουδάση με ζήλο, με άγάπη, η επί τέλους με ύπομονή, όλ' αυτά τα «σχολαστικά». Άλλοίωτικά δεν γίνεται. Όποιος το παραμελεί και προσπαθεί να κάμη τη μόρφωσή του διαβάζοντας άτακτα ό,τι βιβλίο η περιοδικό του άρέσει, θα βγη ήμιμαθής. Κι' αν θελήτη τυχόν να κάμη έπειτα «άνωτερες σπουδές», και τις πιδ αγαπημένες, θα του είναι πολύ δύσκολο αν όχι και άδύνατο.

Σας άσπάζομαι

ΦΙΛΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'. (Συνέχεια)

Ο Μαρτίνας εξακολούθησε: — Έσένα θα σε στείλουν 'ς το σχολείο, θα σου πάρουν δασκάλους, ένφ εγώ θα εξακολουθήσω το δρόμο μου όλομόναχος και θα σε θυμώμαι, όπως, έλπίζω, θα με θυμάσαι και σύ.

— Ω! αγαπήτέ μου Μαρτία! πως μπορείς να λές τέτοια πράγματα;

— Λέω ό,τι έχω 'ς το νού μου, μίο κάρο! (") Και να γιατί δεν με βλέπεις τώρα χαρούμενο σαν και σένα. Θα χωρισθούμε, ένφ εγώ ένόμιζα, φανταζόμουν, πολλές φορές μάλιστα τώβλεπε και στον ύπνο μου, πως θάμαστε πάντα μαζί όπως τώρα. Μα όχι όπως είμαστε αυτή τη στιγμή, φτωχοί μουζικάντηδες των δρόμων, παρά πως θα εργαζόμαστε κι' οί δυό, θα μελετούσαμε και θα γινόμαστε άληθινοί μουσικοί για να παίζουμε μπροστά σε άληθινό κοινό ν, χωρίς να χωρισθούμε ποτέ.

— Μ' αυτό θα γίνη, Μαρτιάκο μου! αν οί γονείς μου είναι πλούσιοι, θα είναι τόσο για σένα όσο και για μένα' κι' αν με στείλουν στο σχολείο θ'άρθης και σύ μαζί μου. Δεν θα χωρισθούμε, θα έργασθούμε μαζί, θάμαστε πάντα μαζί, θα μεγαλώσουμε, θα ζήσουμε μαζί, όπως το έπιθυμείς έσύ κι' όπως το έπιθυμώ κι' εγώ, σε βεβαιώ, το ίδιο.

— Το ξέρω πως το έπιθυμείς, μα

(*) Ίταλικά: αγαπητέ μου.

δεν θα είσαι πια κύριος του έαυτού σου, όπως είσαι τώρα.

— Στάσου, παιδί μου, να σου πώ: Οί γονείς μου τώρα με ζητούν, αλήθεια; — Όχι πη λοιπόν πως νοιάζονται για μένα, πως μ' αγαπούν. Άφου λοιπόν θα μάγαπούν, δεν μπορούν να μη μου κάνουν ό,τι θα τους γυρεύω. Και το πρώτο που θα τους γυρεύω, θα είναι να κάμουν εύτυχισμένους άκείνους που στάθηκαν σε μένα καλοί, που μάγαπήσαν όταν ήμουν έρημος στον κόσμο' τη μάννα-Μπαρμπερίνα, τον κύρ Πέτρο τον Άκνέν, που θα τον βγάλουν κι' από τη φυλακή, τη Στεφανία, τον Άλέξη, τον Βενιαμίν, τη Λίζα και σένα. Τη Λίζα μάλιστα θα την πάρουν μαζί τους, θα τη γιατρέψουν, θα τη σπουδάσουν, και σένα θα σε βάλουν μαζί μου στο σχολείο, αν είναι να πάω σε σχολείο. Έτσι θα γίνουν τα πράγματα, ανεί γονείς μου είναι πλούσιοι, και ξέρεις καλά πως θα εύχαριστηθώ πολύ αν θα είναι πλούσιοι, και για τους δυό μας.

— Κι' εγώ θα εύχαριστηθώ πολύ αν θα είναι φτωχοί.

— Είσαι βλάκας!

— Μπορεί.

Και χωρίς να πη τίποτ' άλλο, ο Μαρτίνας φώναξε τον Κάκη.

Ήταν όρα να σταθούμε για να φάμε. Πήρε τον σκύλο 'στην άγκαλιά του και, μιλώντας σε να ήταν άνθρωπος που μπορούσε να τον καταλάβη και να του άποκριθη.

— Και σύ, Κάκη μου, του είπες, δεν θα προτιμούσες, άληθεια, να ήταν φτωχοί οί γονείς του Ρεμύ;

Άκούγοντας τόνομα του ο Κάκης, όπως πάντα, έγαύγισε από εύχάριστηση κι' έβαλε το δεξί του πόδι 'ς το στήθος του.

— Γιατί με φτωχούς γονείς, θα εξακολουθήσουμε την ελευθερία ζωής μας κι' οί τρεις. Θα πηγαίνουμε όπου θέλουμε και δεν θα έχουμε άλλη φροντίδα παρά να εύχαριστούμε την «έντιμη ομήγυρη».

— Γάβ, γάβ!

Με πλούσιους όμως γονείς ο Κάκης θα πήη 'στην αλλη', 'ς το σπιτάκι του, ίσως θα δειη και μ' άλυσίδα. Ωραία άλυσίδα άτσαλένια, δε λέω, μα πάντα άλυσίδα, γιατί τα καλά σκυλιά δεν πρέπει να μπαίνουν 'στις ώρες κάμαρες.

Ήμουν άρκετά δυσραστημένος που ο Μαρτίνας ήθελε τους γονείς μου φτωχούς, άντι να συμμερίζεται τόνειρο που μού είχε έμπνεύσει η μάννα-Μπαρμπερίνα και που κι' εγώ το εύρισκα τόσο

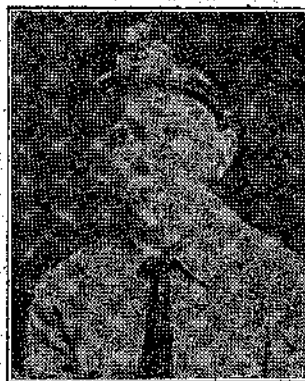
καλό' ήμουν όμως κι' εύχαριστημένος, γιατί έβλεπα τώρα ότι μόνο από τη μεγάλη του άγάπη κι' από το φόβο του χωρισμού συλλογιζόταν έτσι. Δεν μπορούσα λοιπόν να του κρατήσω κάκια για ένα πράγμα που κατά βάθος δεν ήταν παρά ένα δείγμα τρυφερότατης άγάπης. Μ' αγαπούσε ο Μαρτίνας και δεν ήθελε να μās χωριστούν. Για τίποτ' άλλο δεν τον έμελε.

Αν δεν ήμαστε ύποχρεωμένοι να κερδίζουμε 'ς το δρόμο το φαμί μας, θα εξακολουθούσα να τρέχω κι' ως φώναζε ο Μαρτίνας. Αλλά έπρεπε να στεκόμαστε και να παίζουμε 'ς τα μεγάλα χωριά που άπαντούσαμε και, ως που να βρεθούν οί πλούσιοι γονείς μου και να μοιραστούν μαζί μας τα πλούτη τους, έπρεπε να μαστε εύχαριστημένοι με τις πενταροδεκάρες, που μαζεύαμε τόσο δύσκολα από δω κι' από κει. Χρειασθήκαμε λοιπόν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΛ. Μ. ΚΕΠΕΤΖΗΣ (Προσκόμις του Καθήμενου) εν Μυστήνη. Β' Βραβείον 18ου Διαγωνισμού Στρατώματος.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΤΑΣΣΑΣ (Μικρός Δεξιός) εν Μυστήνη. Α' Βραβείον 17ου Διαγωνισμού Δύοων Πνευμ. Ακρίσεων.

ραξημένο με λεπτά που θα κέρδιζα, — το δώρο της φτώχειας.

Στο Δεσίζ λοιπόν αγοράσαμε μία μεγάλη κόκλα κι' ένα κουκλαστικό νόικο-κυριό. Κι' εύτυχώς που αυτά εκόστιζαν πολύ λιγώτερο από μία άγελάδα.

Από το Δεσίζ στο Δρεζύ, δεν είχαμε παρά να τρέξουμε' κι' αυτό κάναμε, γιατί, εκτός από το Σατιγιόν, δεν άπαντήσαμε στο δρόμο μας παρά φτωχά χωριά, που οί κάτοικοί τους δεν είχαν καμμία διάθεση να στερηθούν κάτι αναγκαίο, για να φανούν γενναίοι σε περιττούς μουσικούς...

Από το Σατιγιόν, ακολουθήσαμε τις όχθες του καναλιού' κι' οί δασωμένες αυτές όχθες, τα ήσυχα έκεινα γερά κ' οί μαούνες που τις τραβούσαν άλογα, με ξαναγύριζαν στον εύτυχισμένο καιρό που, μέσα στον Κόκνο μαζί με την κυρία Μίλλιγκαν και τον Άρθουρο, ταξίδευα κι' εγώ σ' ένα κανάλι. Που να ήταν τώρα ο Κόκνος; Πόσες φορές, όταν έπρόκειτο να περάσουμε η, να κολουθήσουμε κανένα κανάλι, δεν έρωτήσααν είχαν ιδη να περνά από 'κει κανένα πλοίο με τη βεράντα και το λουσο του Κόκνου. Τιποτα! Χωρίς άλλο, η κυρία Μίλλιγκαν θα είχε γυρίσει στην Άγγλία, με τον Άρθουρο, που θα είχε πια γιατρευθη. Αυτό ήταν το πιο πιθανό' αυτό έπρεπε μάλιστα να πιστεύω. Και όμως, κάθε φορά που έβλεπα στο κανάλι, από μακριά, κανένα πλοίο να το τραβού άλογα, φανταζόμουν πως ήταν ο Κόκνος που έρχοταν σε μās!

Έπειδή ήταν φθινόπωρο, περκατούσαμε λιγώτερο παρά τις θερμές ημέρες και παίρναμε τα μέτρα μας ώστε να φάνομε στα χωριά, όπου έπρόκειτο να κοιμηθούμε, πριν νυκτώση όλωσδιόλου. Όμως, αν κι' επρέξαμε όση μπορούσαμε, και μάλιστα στο τέλος, δεν καταφέραμε να μπούμε στο Δρεζύ παρά νύκτα πρόχωρημένη.

Για να φθάσουμε στο σπίτι της Λίζας δεν είχαμε παρά να κολουθήσουμε το κανάλι, γιατί ο άντρας της θιαζέ Κατερίνας ήταν καναλοφλάκας και κατοικούσε 'ς ένα σπιτάκι, κτισμένο δίπλα στο νεροφράκτη που έφύλαγε. Έτσι δεν χάσαμε τον καιρό μας να ρωτούμε και φθάσαμε και γρηγορά στο σπιτάκι αυτό, που ήταν στην άκρη του χωριού 'ς ένα δενδρόφυτο μέρος, που φαινόταν από μακριά σε να κλέη στην ομίγλη.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Περήφανο, και μ' ἀπλωμένα
[τὰ πανιά
Τὸ νεοφτιασμένο καράβι ξεκινάει
Ἄπ' τὸ λιμάνι, γιὰ νὰ πάει στὴν
[ξενιτεία,
Κι' ἡ κλώρη του λευκοῦ ἀφρούς
[πετάει

Ἀψήφιστο στὸ δρόμον του κολλᾷ
Φουστουίνες, ἀστράκες, βρογγές,
[ἀντάρες,
Σὲ ξένες χώρες γύρισε τρανές,
Ἀμέτρητες τιμές εἶδε και χάρες.

Χρόνια πολλά γοργοπεράσαγε,
[Καί νά ἴ
Στὴν ἀμμουδιά τώρα γεμάτο
[ἀγορασιάζει,
Κι' ἀπάνω στα σκελετωμένα του
[πλευρά,
Τὴν πέτρινη του κατοικία τὸ μῦθι
[χίχτει

Ἄ μαγιασμένος ὁ βοριάς λόγια
[γλυκά
Καὶ δόμησες πάλιν τὸ ξανα-
[γυρνᾷ,
Μὰ μέσ' στὰ γέφυρα τὰ στήθια
[του γροικᾷ
Τὸ θάνατο—ὠμίματα—νὰ ζυγώνει!

Μιά μαύρη νύχτα τοῦ Γενάρη,
[πὺρ στοιχιά
Στὴν ἀμμουδιά φριχτὸ χορὸ
[ἐλάγει στήσει,
Κι' ἀνατριχίλανε ἀπὸ τρόμο
[τὰ κλασιά,
Καὶ καταχνιά, μαυρίλα πλάκωνε
[τὴ φύση,

Τὸ συναράζει ὁ βοριάς καὶ στὸ
[γερό
Τὸ ἀμυροπικρὸ τὰ ξύλα του
[τυγάζει,
Καὶ σ' ὄτ' ἀπόμεινε ὄτ' τὸ μαῖο
[σκελετό,
Μὲ βόγγο πένθιμο κι' ἀφρούς τὸ
[κίμα σκάσει,
Ταπεινὸν Ἴον

ΜΙΑ ΨΕΥΤΙΑ

Δὲν πρόφτασα νὰ πῶ «Καλη-
μέρα» στίς συμμαθήτριάς μου, καὶ
μὰ ὄτ' αὐτὲς μὲ ρωτᾷ :

— Πόσο χρονῶν εἶσαι, Αἰλίκω;
Νόμισα γιὰ μιά στιγμὴ μήπως
γίνηκε νόμος νὰ στρατευόταναι κι'
οἱ γυναῖκες καὶ λογάριζαν τώρα
οἱ συμμαθήτριάς μου πὸ πόσα χρό-
νια θὰ πήγαινε καθὲ μιά, Σάν
μὰ βέγγησαν ὅμως πὸς εἶσαι, γιὰ
νὰ περῶν ἢ ὄρα, συζητοῦσαν γιὰ
τὰ χρόνια τους, ἀπακριθῆκα :

— Δέκα.
— Δὲν φαίνεσαι γιὰ δέκα, εἶπε
ἡ ἴδια πὸ μ' ἐρώτησε. Δώδεκα
θὰ εἶσαι.

— Ἐδὼ εἴμαστε τώρα ἰ σὺλλο-
γίστικα ἐνομιμῆς κι' αὐτὴ πὸς
τῆς λέω ψέματα.
— Μ' ἀνῆλπον δώδεκα, εἶπα δυ-
νατά—θὰ σούλεγα δώδεκα γιὰτί
δὲν μὰ πιστεύεις ;

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

..... Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτί
μὲ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολλὸ παράξενο
πὸν δὲν μὲ πίστευε ἢ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὸς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀργότερα κατάλαβα πὸς δυστυχῶς
ἢ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτί στὸν κόσμον πὸν ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κερῖθουν τὰ χρόνια
τους.

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

..... Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτί
μὲ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολλὸ παράξενο
πὸν δὲν μὲ πίστευε ἢ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὸς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀργότερα κατάλαβα πὸς δυστυχῶς
ἢ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτί στὸν κόσμον πὸν ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κερῖθουν τὰ χρόνια
τους.

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

..... Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτί
μὲ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολλὸ παράξενο
πὸν δὲν μὲ πίστευε ἢ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὸς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀργότερα κατάλαβα πὸς δυστυχῶς
ἢ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτί στὸν κόσμον πὸν ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κερῖθουν τὰ χρόνια
τους.

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

..... Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτί
μὲ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολλὸ παράξενο
πὸν δὲν μὲ πίστευε ἢ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὸς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀργότερα κατάλαβα πὸς δυστυχῶς
ἢ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτί στὸν κόσμον πὸν ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κερῖθουν τὰ χρόνια
τους.

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

..... Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτί
μὲ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολλὸ παράξενο
πὸν δὲν μὲ πίστευε ἢ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὸς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀργότερα κατάλαβα πὸς δυστυχῶς
ἢ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτί στὸν κόσμον πὸν ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κερῖθουν τὰ χρόνια
τους.

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

..... Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτί
μὲ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολλὸ παράξενο
πὸν δὲν μὲ πίστευε ἢ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὸς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀργότερα κατάλαβα πὸς δυστυχῶς
ἢ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτί στὸν κόσμον πὸν ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κερῖθουν τὰ χρόνια
τους.

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

τὸ τραγοῦδι του, ἕνας γλυκὸς
ἄνθρωπος στὴ ζωή, στὸν ἥλιο, στὴ
θάλασσα...

Ἄ! πόσο ἀγαπᾷ τὴ χειμωνιά-
τικὴ λακίδα, πὸν παγοῦ σκορ-
πίζει τὴ χαρὰ!

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

..... Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτί
μὲ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολλὸ παράξενο
πὸν δὲν μὲ πίστευε ἢ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὸς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀργότερα κατάλαβα πὸς δυστυχῶς
ἢ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτί στὸν κόσμον πὸν ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κερῖθουν τὰ χρόνια
τους.

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

..... Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτί
μὲ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολλὸ παράξενο
πὸν δὲν μὲ πίστευε ἢ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὸς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀργότερα κατάλαβα πὸς δυστυχῶς
ἢ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτί στὸν κόσμον πὸν ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κερῖθουν τὰ χρόνια
τους.

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

..... Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτί
μὲ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολλὸ παράξενο
πὸν δὲν μὲ πίστευε ἢ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὸς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀργότερα κατάλαβα πὸς δυστυχῶς
ἢ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτί στὸν κόσμον πὸν ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κερῖθουν τὰ χρόνια
τους.

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

..... Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτί
μὲ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολλὸ παράξενο
πὸν δὲν μὲ πίστευε ἢ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὸς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀργότερα κατάλαβα πὸς δυστυχῶς
ἢ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτί στὸν κόσμον πὸν ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κερῖθουν τὰ χρόνια
τους.

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

..... Πέρασαν χρόνια ἀφότου
συνέβηκε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπισό-
διο. Τὸ θυμοῦμαι, ὅμως, γιὰτί
μὲ ἔκαμε τότε μεγάλῃ ἐντύπωση
καὶ μοῦ φάνηκε πολλὸ παράξενο
πὸν δὲν μὲ πίστευε ἢ συμμαθή-
τριά μου, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα πὸς
τῆς ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μ'
ἀργότερα κατάλαβα πὸς δυστυχῶς
ἢ ἀλήθεια αὐτὴ δύσκολα πιστεύε-
ται, γιὰτί στὸν κόσμον πὸν ζοῦμε,
ὅλοι σχεδὸν κερῖθουν τὰ χρόνια
τους.

Ἐκείνη τίποτα ! Δὲν ἐνόησες
νὰ μὲ πιστέψῃς κι' ἐπέμεινε στὴν
ἴδεια τῆς.

Τὴν ἀφῆσα λοιπὸν κι' ἐγὼ κι'
ἐπῆγα νὰ δώσω μιά περασιά στὸ
μάθημά μου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 178ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ ΠΡΕΣΒΥΤΗΡΙΟΥ ΚΕΚΡΗΚΗ
(Συνέχεια καὶ τέλος τῆς σελ. 87)

ΕΠΙΡΩΣ (συνέχεια ἐκ τοῦ προ-
γουμένου) : Κική Γ. Πισσία
15 + 7 (11Ε). - Μανεδὸν Πρό-
σκοπος, 15 + 6 (10Ε). - Κί-
τὸν Αἰγαίου, 15 + 6 (10Ε). - Ερ-
δοξὸς Σημαιοφόρος, 15 + 6 (10Ε).
Γεώργιος Ν. Καραλῆς, 15 + 4
(10Ε). - Κόρη τοῦ Βουνού, 15 +
(10Ε). - Γοργὴ Ψαροπούλα, 15 +
(10Ε). - Ἀλκίφωτος, 15 + 6 (10Ε).
Ἐνδοξὸς Νίκη, 15 + 6 (10Ε). - Ε-
ληνική Ἀκμή, 15 + 6 (10Ε).
Δ. Σ. Κόκκινος, 15 + 6 (10Ε). Ἀρ-
ριστοκλῆς Διαβολάκι, 13 + 7 (10Ε).
Μελαχροινή Κρητικιστοπούλα, 13 +
(10Ε). - Ἀεροναυτοπούλα, 14 +
(10Ε). - Ἀρμόδιος Ἑλληνας, 14 +
(10Ε). - Φρουρὸς τῆς Ἑλλάδος, 14
+ 5 (10Ε). - Νεώρος Ντέντεκτ, 14
+ 5 (10Ε). - Νικητὴς τοῦ Σκοῦ, 14
+ 5 (10Ε). - Κωνστ. Πατόδης, 14 +
5 (10Ε). - Νικηφόρον Εἰσός, 15 +
(10Ε). - Πανηγύριον Ὀνειρον, 15 +
5 (10Ε). - Ἑλλητικὸν Τρόσιον, 15 +
5 (10Ε). - Θεὰ τῆς Εἰρήνης, 15 +
5 (10Ε). - Παπουτσιωμένο, 15 +
5 (10Ε). - Φιλοσοφία
Ἑλληνας, 15 + 5 (10Ε). - Κόμης δι-
ονικου, 15 + 5 (10Ε). - Ἀγγελί-
Ἄνδ. Πελοπόννησος, 12 + 7 (9Ε).
Ναυακίον τοῦ Ἀέρος, 13 + 6 (9Ε).
Κουκλίτσα 14 + 5 (9Ε). - Ἀγέλι-
στος Χαρά, 14 + 5 (9Ε). - Ἀνεμ-
τὸν Ἄγρου, 14 + 5 (9Ε). - Ἀπ-
ροβολῶν Ἥλιος, 14 + 5 (9Ε).
Πατριωτιστοῦ, 14 + 5 (9Ε). - Πη-
τὴ Κ. Ζαχαράνη, 14 + 5 (9Ε).
Υπερήφανο Ἑλληνοπούλο, 14 +
(9Ε). - Θρακικὸν Ἰδεώδες, 14 +
(9Ε). - Βομὸς τῆς Ἐλευθερίας, 14 +
5 (9Ε). - Ἀεροναυτὴς, 15 + 4 (9Ε).
Υλὸς τῶν Ἀγροῶν, 15 + 4 (9Ε).
Κυριακὸς Ἀστὴρ, 15 + 4 (9Ε).
Ἄγια Σοφία, 12 + 6 (9Ε). - Φω-
τῆς Ἡπείρου, 13 + 5 (9Ε). - Σπ-
δριον τῶν Βεραλλίων, 13 +
(9Ε). - Μεγάλη Ἰδέα, 14 + 4 (9Ε).
Ζιζανιομάχος, 14 + 4 (9Ε). - Κί-
τῆς Ἐλευθερίας, 14 + 4 (9Ε).
Πάμμος, 14 + 4 (9Ε). - Τραυματι-
τοῦ Μπαζανίου, 15 + 3 (9Ε). - Χρ-
σώμαλλον Δέρας, 15 + 3 (9Ε). - Ψε-
φιδῆς, 15 + 3 (9Ε). - Προσκυ-
τοῦ Εὐδῆσιον, 15 + 3 (9Ε). - Σπ-
ρίδων Μαρῶς, 12 + 5 (8Ε). - Ζ-
μαία τοῦ Βυζαντίου, 13 + 4 (8Ε).
Ὁραίο Θαλασσοπούλο, 13 + 4 (8Ε).
Ρήγας Φραγκῶς, 14 + 3 (8Ε). - Α-
τροπὴ Πατριδο, 14 + 3 (8Ε).
Κ. Παπαζαχαρίου, 15 + 2 (8Ε).
Ἰανὴ Σκουροφόρα, 12 + 4 (8Ε).
Σεραφειμὸς Δέβρε, 13 + 3 (8Ε).
Πλοίαρχος Γράντ, 14 + 2 (8Ε).
Ἑλλητικὴ Ψυχή, 14 + 2 (8Ε).
Χ. Παρίλαρος, 9 + 6 (7Ε). - Σπ-
(7Ε). - Τρελλὴ Ἀσιτυγιάνα, 12 +
(7Ε). - Δαρνοσοφίης Ἑλληνας, 13
(7Ε). - Φαληρικὴ Ἀδρα 10 + 4
(7Ε). - Θεόφιλος Ἀπόλλων, 10 + 4
(7Ε). - Ἀγγελος τῆς Ἐλευθερίας, 10
(7Ε).

ΕΥΧΩΜΟΣ ΜΗΕΙΑ : Βουλγορα-
10 + 2 (6Ε). - Ἀστὴρ τῆς Δόξης
+ 2 (5Ε). - Ἀμαλία Ἀθην. Τ.

Κίμων. - Θὰ ἔχομε βροχὴ
πολλή, ὁ οὐρανὸς εἶναι γεμάτος
σύνεφα καὶ δὲ φαίνεται οὐ' ἕνα
ἀστρο.

Τάκης. - Λάθος ἔχετε. Τώρα
πὸν δέχομαι ἐγὼ, ἦταν ξαστε-
ριά.

Κίμων. - Φαίνεται θὰ ἦλθε
ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

Ἐστὴν ὄπὸ τῆς Εἰμαμένης.

Ἄσπρη. - Ἄσπρη, 16 Φεβρουαρίου 1920

Ἄσπρη. - Ἄσπρη, 16 Φεβρουαρίου 1920

Ἄσπρη. - Ἄσπρη, 16 Φεβρουαρίου 1920

Ἄσπρη. - Ἄσπρη, 16 Φεβρουαρίου 1920

Ἄσπρη. - Ἄσπρη, 16 Φεβρουαρίου 1920

Ἄσπρη. - Ἄσπρη, 16 Φεβρουαρίου 1920

Ἄσπρη. - Ἄσπρη, 16 Φεβρουαρίου 1920

Ἄσπρη. - Ἄσπρη, 16 Φεβρουαρίου 1920

Ἄσπρη. - Ἄσπρη, 16 Φεβρουαρίου 1920

Ἄσπρη. - Ἄσπρη, 16 Φεβρουαρίου 1920

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 178ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ ΠΡΕΣΒΥΤΗΡΙΟΥ ΚΕΚΡΗΚΗ
(Συνέχεια καὶ τέλος τῆς σελ. 87)

ΕΠΙΡΩΣ (συνέχεια ἐκ τοῦ προ-
γουμένου) : Κική Γ. Πισσία
15 + 7 (11Ε). - Μανεδὸν Πρό-
σκοπος, 15 + 6 (10Ε). - Κί-
τὸν Αἰγαίου, 15 + 6 (10Ε). - Ερ-
δοξὸς Σημαιοφόρος, 15 + 6 (10Ε).
Γεώργιος Ν. Καραλῆς, 15 + 4
(10Ε). - Κόρη τοῦ Βουνού, 15 +
(10Ε). - Γοργὴ Ψαροπούλα, 15 +
(10Ε). - Ἀλκίφωτος, 15 + 6 (10Ε).
Ἐνδοξὸς Νίκη, 15 + 6 (10Ε). - Ε-
ληνική Ἀκμή, 15 + 6 (10Ε).
Δ. Σ. Κόκκινος, 15 + 6 (10Ε). Ἀρ-
ριστοκλῆς Διαβολάκι, 13 + 7 (10Ε).
Μελαχροινή Κρητικιστοπούλα, 13 +
(10Ε). - Ἀεροναυτοπούλα, 14 +
(10Ε). - Ἀρμόδιος Ἑλληνας, 14 +
(10Ε). - Φρουρὸς τῆς Ἑλλάδος, 14
+ 5 (10Ε). - Νεώρος Ντέντεκτ, 14
+ 5 (10Ε). - Νικητὴς τοῦ Σκοῦ, 14
+ 5 (10Ε). - Κωνστ. Πατόδης, 14 +
5 (10Ε). - Νικηφόρον Εἰσός, 15 +
(10Ε). - Πανηγύριον Ὀνειρον, 15 +
5 (10Ε). - Ἑλλητικὸν Τρόσιον, 15 +
5 (10Ε). - Θεὰ τῆς Εἰρήνης, 15 +
5 (10Ε). - Παπουτσιωμένο, 15 +
5 (10Ε). - Φιλοσοφία
Ἑλληνας, 15 + 5 (10Ε). - Κόμης δι-
ονικου, 15 + 5 (10Ε). - Ἀγγελί-
Ἄνδ. Πελοπόννησος, 12 + 7 (9Ε).
Ναυακίον τοῦ Ἀέρος, 13 + 6 (9Ε).
Κουκλίτσα 14 + 5 (9Ε). - Ἀγέλι-
στος Χαρά, 14 + 5 (9Ε). - Ἀνεμ-
τὸν Ἄγρου, 14 + 5 (9Ε). - Ἀπ-
ροβολῶν Ἥλιος, 14 + 5 (9Ε).
Πατριωτιστοῦ, 14 + 5 (9Ε). - Πη-
τὴ Κ. Ζαχαράνη, 14 + 5 (9Ε).
Υπερήφανο Ἑλληνοπούλο, 14 +
(9Ε). - Θρακικὸν Ἰδεώδες, 14 +
(9Ε). - Βομὸς τῆς Ἐλευθερίας, 14 +
5 (9Ε). - Ἀεροναυτὴς, 15 + 4 (9Ε).
Υλὸς τῶν Ἀγροῶν, 15 + 4 (9Ε).
Κυριακὸς Ἀστὴρ, 15 + 4 (9Ε).
Ἄγια Σοφία, 12 + 6 (9Ε). - Φω-
τῆς Ἡπείρου, 13 + 5 (9Ε). - Σπ-
δριον τῶν Βεραλλίων, 13 +
(9Ε). - Μεγάλη Ἰδέα, 14 + 4 (9Ε).
Ζιζανιομάχος, 14 + 4 (9Ε). - Κί-
τῆς Ἐλευθερίας, 14 + 4 (9Ε).
Πάμμος, 14 + 4 (9Ε). - Τραυματι-
τοῦ Μπαζανίου, 15 + 3 (9Ε). - Χρ-
σώμαλλον Δέρας, 15 + 3 (9Ε). - Ψε-
φιδῆς, 15 + 3 (9Ε). - Προσκυ-
τοῦ Εὐδῆσιον, 15 + 3 (9Ε). - Σπ-
ρίδων Μαρῶς, 12 + 5 (8Ε). - Ζ-
μαία τοῦ Βυζαντίου, 13 + 4 (8Ε).
Ὁραίο Θαλασσοπούλο, 13 + 4 (8Ε).
Ρήγας Φραγκῶς, 14 + 3 (8Ε). - Α-
τροπὴ Πατριδο, 14 + 3 (8Ε).
Κ. Παπαζαχαρίου, 15 + 2 (8Ε).
Ἰανὴ Σκουροφόρα, 12 + 4 (8Ε).
Σεραφειμὸς Δέβρε, 13 + 3 (8Ε).
Πλοίαρχος Γράντ, 14 + 2 (8Ε).
Ἑλλητικὴ Ψυχή, 14 + 2 (8Ε).
Χ. Παρίλαρος, 9 + 6 (7Ε). - Σπ-
(7Ε). - Τρελλὴ Ἀσιτυγιάνα,

